

Nr 359.

Av herr **Sjöblom**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 235, angående vissa anslag till lantmäteriväsendet m. m.

Genom Kungl. Maj:ts nådiga proposition, nr 235, angående vissa anslag till lantmäteriväsendet m. m., har riksdagen beretts tillfälle att yttra sig över ett vid samma proposition såsom bilaga 1 fogat förslag till mättningsförordning.

Jämlikt 1 § första stycket skall förordningen i fråga lända till efterrättelse vid förrättning, som av lantmätare verkställes enligt skiftesstadgan eller andra angående delning av jord å landet gällande författningar, så ock vid förrättning, som företages på grund av 2, 5 eller 6 kap. i lagen om fastighetsbildning i stad.

Enligt andra stycket i samma paragraf skall förordningen jämväl lända till efterrättelse i avseende å sådant mättningsarbete, som i stad eller samhälle på landsbygden, där den för städerna gällande ordning för bebyggande skall iakttagas, äger rum på grund av beslut av stadsfullmäktige eller motsvarande kommunala myndighet och som är av grundläggande art för mättningsväsendet därstädes.

Enligt 50 § första stycket uti ifrågavarande förordning äger lantmäteristyrelsen i fråga om förrättningar, som avses i 1 § första stycket, att i enlighet med grunderna i förordningen meddela de allmänna eller för särskilt fall gällande verkställighetsföreskrifter, som finnas erforderliga, men jämlikt andra stycket i 50 § ankommer det på vederbörande kommunala myndighet att meddela verkställighetsföreskrifter i avseende å mättningsarbete, som omförmäles i 1 § andra stycket.

Följden av bestämmelserna i andra stycket i 50 § torde bliva, att inom en och samma stad helt och hållet olika kartmodeller kunna och även komma att fastställas för kartor till förrättningar enligt 2, 5 och 6 kap. i fastighetsbildningslagen å ena sidan samt å andra sidan till kartor efter sådant mättningsarbete, som avses i andra stycket av första paragrafen.

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 4 saml. 121 häft. (Nr 359—363.) 1

Givet är, att man måste förutsätta, att olikhet även kommer att råda mellan de kartmodeller, som komma att fastställas av myndigheterna i olika städer. I vilken utsträckning nu berörda olikheter komma att framträda är givetvis svårt att på förhand bedöma.

Det kan vid första påseende synas som om frågan vore av mindre vikt, men så är icke fallet. Å kartor förekommande beteckningar bilda tillsammans i viss mån ett särskilt språk, och det är uppenbarligen av stor betydelse, att största möjliga likformighet blir rådande. Härav beror i väsentlig del möjligheterna för allmänheten att lätt kunna tillgodogöra sig de upplysningar kartan innehåller. Detta gäller för övrigt icke blott allmänheten utan även myndigheter och statens egna institutioner.

Det synes alltså vara för såväl den enskilda som det allmänna ett intresse av betydelse, att beteckningarna å alla ägokartor, vilka det här närmast är fråga om, och även å andra kartor bliva så ensartade som möjligt.

Vad här sagts om kartmodell har givetvis i allmänhet sin motsvarighet även i fråga om formulär till beskrivningar och på det hela taget beträffande allt, som faller under verkställighetsföreskrifter.

Nu berörda önskemål om likformighet synes emellertid även stå i överensstämmelse med och innefattas i förut av riksdagen uttalade meningar. Särskilt må erinras om ett uttalande av riksdagen i dess skrivelse nr 9 år 1912 i samband med löneroglering för rikets allmänna kartverk, därvid riksdagen framhöll, att anledningen till att de brister, som förefunnes med avseende å kartverket och som också vid flerfaldiga föregående tillfällen blivit offentligen påvisade, fortfarande syntes bestå, vore att söka däri, att vidtagna åtgärder städse varit endast partiella och aldrig blivit byggda på en allsidig utredning.

Nu framgår emellertid av ifrågavarande förordning, att densamma i många och viktiga avseenden kommer att befrämja ett ensartat system inom vårt kartväsen och bliva av grundläggande betydelse för detsamma. Det måste då framstå såsom en beklaglig inkonsekvens och ett direkt avsteg härifrån, om man tillåter städerna att för sådana kartor, som tillkomma vid de mätningar av *grundläggande art*, som avses i 1 § andra stycket, själva meddela verkställighetsföreskrifter.

Man har givetvis anledning utgå ifrån, att lantmäteristyrelsen vid fastställande av kartmodell o. d. kommer att taga hänsyn till vad förut gällt i landet samt den erfarenhet, som vunnits såväl i vårt land som i utlandet. Det synes därför icke heller kunna bliva tal om att det kan bliva förenat med några olägenheter för städerna, om lantmäteristyrelsen bemyndigas att meddela verkställighetsföreskrifter även beträffande mättningsarbete, som avses i 1 § andra stycket. Tvärtom kan man med allt fog

påstå, att olägenheter även för städerna och ökade kostnader för dem komme att bliva en följd, om det föreliggande förslaget till lydelse av 50 § bleve antaget.

På grund av vad sålunda anförts, får jag anhålla, att riksdagen ville hemställa, att 50 § i den blivande mättningsförordningen måtte erhålla följande lydelse:

Lantmäteristyrelsen äger att i enlighet med grunderna i denna förordning meddela de allmänna eller för särskilt fall gällande verkställighetsföreskrifter, som finnas erforderliga.

Stockholm den 24 mars 1920.

Per Henning Sjöblom.
